

Sygn. akt V **GC 1023/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	stażysta Marzenna Majewska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. T. kwotę 6171 zł (sześć tysięcy sto siedemdziesiąt jeden złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2015r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3000,53 zł (trzy tysiące złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 1023/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 kwietnia 2018r. powód M. T. żądał zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 6171 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu według norm przepisanych .

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził m.in., że w dniu 22 kwietnia 2015r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie OC w pozwanej spółce. Szkoda likwidowana była z OC sprawcy szkody, i z tego tytułu ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 7.436,78 zł . Zdaniem powoda, prawidłowy koszt naprawy wynosił 13.608,09 zł. W ocenie powoda, do zapłaty pozostała zatem kwota 6.171 zł.

W dniu 24 maja 2018r. Sąd Rejonowy w Toruniu wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W przepisany terminie, strona pozwana wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. Złożyła propozycję ugodowego zakończenia sporu zastrzegając jednocześnie, że na wypadek odrzucenia przez powoda propozycji ugody, strona pozwana wnosi o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany twierdził m. in., że ustalił koszty naprawy pojazdu przy uwzględnieniu przeciętnych cen części i usług na rynku lokalnym, właściwym dla miejsca zamieszkania pozwanego .

Pozwany twierdził też, że nie zgadza się zarówno z rozmiarem jaki i wartością szkody ustaloną w oparciu o kosztorys wykonany na zlecenie powoda. Pozwany twierdził także, że koszt naprawy został zawyżony, chociażby w zakresie stawek usług naprawczych w stosunku do średnich stawek obowiązujących w dacie szkody oraz poprzez uwzględnienie w kosztorysie najdroższych części (z logo producenta pojazdu) pomimo że w obrocie handlowym dostępne są części zamienne o jakości równoważnej częściom oryginalnym, których użycie pozwala przywrócić uszkodzony pojazd pod każdym istotnym względem do stanu sprzed kolizji. Zdaniem pozwanego należy mieć na względzie i to, że w dacie zdarzenia pojazd posiadał znaczny przebieg oraz okres eksploatacji a powód nie wykazał konieczności i celowości ustalenia kosztu naprawy wyłącznie z użyciem najdroższych oryginalnych części.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 23 kwietnia 2015 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku, której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie OC w pozwanym Zakładzie, który przyjął na siebie odpowiedzialność za powstałe zdarzenie. Po zgłoszeniu, przez poszkodowanego powyższego zdarzenia, pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne dokonując zaniżenia wyliczonego odszkodowania. Pozwany zastosował do wyliczenia szkody zastosował stawki w wysokości 50 zł za jedną roboczogodzinę netto. Pozwany Zakład przewidział również w swoim kosztorysie zastosowanie tak zwanych zamienników zamiast części oryginalnych i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 7.436,79 zł.

W dniu 18 maja 2015r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności obejmującej należność poszkodowanego względem pozwanego Zakładu z tytułu zaistniałej szkody. Z kalkulacji naprawy wykonanej na zlecenie powoda, wynikało, że koszt naprawy uszkodzonego samochodu, powinien zamknąć się kwotą 13.608,09 zł brutto.

W rzeczywistości konieczny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe marki B. (...) o nr rej. (...), powstałych w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 23 kwietnia 2015 pozwalający na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia opiewał na kwotę 13.863,27 zł (dowód umowa cesji k.8 - 11, zawiadomienie o Cesji k. 12, wezwanie do zapłaty k.13, ocena techniczna i kalkulacja naprawy k.14-19, i 20-21, pisma pozwanego z załącznikami k.22-37, raport optymalizacji k. 47-48, opinia biegłego sądowego Ł. W. k.67-77, zeznania biegłego k. 95).

Przedstawiony wyżej stan faktyczny, ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów, opinii i zeznań biegłego sądowego Ł. W. (2).

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów w całości, gdyż nie budziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich skutecznie.

Podkreślenia wymaga jednak to, że czym innym jest przyznanie dowodom z dokumentów waloru prawdziwości tj. przyjęcie że nie zostały one podrobione czy przerobione. Czym innym są wnioski jakie z danych dowodów się wyciąga. Wnioski do jakich dochodzi Sąd, nie muszą być zbieżne z tymi jakie z dowodów z dokumentów wyciągają strony.

Sąd dał również w całości wiarę dowodowi z opinii i zeznań biegłego sądowego Ł. W.. Należy przy tym zaznaczyć, że biegły Ł. W. wykonał na potrzeby tutejszego Wydziału znaczną ilość opinii, a wszystkie opinie tego biegłego charakteryzują się fachowością, rzetelnością, a przede wszystkim bezstronnością. Taką też była opinia wydana w niniejszej sprawie. I choć początkowo w opinii biegły wskazał, że konieczny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń powinien wynieść 12.017, 32 zł brutto, to jednak podczas składania zeznań dokonał weryfikacji należności za część zamienną tj. tłumik końcowy przeznaczony nie dla wersji benzynowej samochodu marki B. (...), lecz dla takiego samochodu napędzanego silnikiem diesla, gdyż uszkodzony pojazd był takim silnikiem napędzany.

Kwotę z opinii należało zatem, zdaniem biegłego, powiększyć o wartość tłumika oryginalnego. Ostatecznie kwotę z opinii należało zwiększyć do kwoty 13.863,27 zł. Wyliczona przez biegłego kwota była zatem nieco wyższa niż ta, którą wyliczył rzeczoznawca działający na zlecenie powoda.

Na posiedzeniu w dniu 31 grudnia 2018r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu zeznań świadka S. G., a to dlatego, że pomimo wezwania do podania adresu zamieszkania tego świadka, strona pozwana nie wykonała nałożonego nań, w tym zakresie, obowiązku, nie złożyła także zastrzeżeń w trybie art.162 k.p.c..

Jak wynika z treści art. 258 k.p.c. strona powołująca się na dowód ze świadków obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, które mają być zeznaniami poszczególnych świadków stwierdzone i wskazać świadków, tak by wezwanie ich do Sądu było możliwe.

Pełnomocnik pozwanego został wezwany do podania adresu zamieszkania świadka S. G., gdyż Sąd powziął wątpliwość, czy adres wskazany w sprzeciwie od nakazu zapłaty jest adresem zamieszkania świadka, skoro nie wskazano tam numeru lokalu w którym świadek mał zamieszkiwać. Jak wynika z zasad doświadczenia życiowego organ doręczający odmawia doręczenia pism kierowanych do osób fizycznych w przypadku braku numeru lokalu, który takie osoby mają zajmować i zwraca przesyłki do nadawcy. Wezwanie zatem świadka na adres bez numeru lokalu nie było możliwe.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie był przepis art. 822 k.c., który stanowi m.in., że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego ubezpieczyciel sprawcy szkody przyjął na siebie odpowiedzialność za szkodę jaką spowodowała osoba ubezpieczona, co do zasady. Nie przyjął zaś swojej odpowiedzialności co do wysokości odszkodowania twierdząc, że pojazd powinien zostać naprawiony częściami oryginalnymi oznaczonymi symbolem Q (bez logo producenta) .

Jak wynika z opinii biegłego sądowego Ł. W., sporządzając kosztorys naprawy uwzględniono części o jakości równoważnej z oryginalnymi tj. oryginalne części zamienne z sieci dystrybucji jej producenta, lecz bez logo producenta pojazdu (części Q) , które pozwolą na przywrócenie zdatności eksploatacji pojazdu oraz jego walorów estetycznych. Biegły sądowy przyjął ponadto do wyliczenia obowiązującą w nieautoryzowanych zakładach naprawczych w 2015 r, średnią stawkę pracochłonności napraw w wysokości 100 zł netto za prace blacharskie oraz 100 zł netto za prace lakiernicze. Biegły sądowy, co przyznał na rozprawie w dniu 18.12.2018r., a o czym była już wyżej mowa, omyłkowo przyjął wartość tłumika końcowego dla samochodu marki B. w wersji benzynowej zamiast w wersji diesla, gdyż samochód który uległ uszkodzeniu był samochodem zaopatrzonym w silnik diesla. Pierwotnie wyliczony przez biegłego koszt naprawy tj. 12.017, 32 zł powinna ulec zwiększeniu do kwoty 13863,27 zł . Kwota ta jest zatem kwotą wyższą, niż ta którą wyliczył rzeczoznawca działający na zlecenie powoda.

W świetle ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że uszkodzony samochód, nawet z relatywnie dużym przebiegiem, może zostać naprawiony oryginalnymi częściami zamiennymi i nie ma przy tym znaczenia, że jest to samochód 7 letni (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 05.11.1980r. (...) 223/80, z dnia 16.05.2002r. VCKN 1273/00, z dnia 12.04.2018r. (...) 43/17 i z dnia 08.09.2017r. IICSK 857/16) .

Jedynie na marginesie należy zauważyć że samochody marki B. należą do samochodów klasy (...) i naprawianie ich częściami nieoryginalnymi bądź oryginalnymi bez logo producenta może spowodować obniżenie wartości rynkowej takiego pojazdu. Pozwany nie podjął inicjatywy dowodowej aby wykazać , że faktycznie użyto część z logo producenta, oraz że stawki naprawcze i ceny części mieściły się w przeciętnych cenach właściwych dla lokalnego rynku poszkodowanego. Należy ponadto zauważyć, że biegły sądowy przyjął w kosztorysie naprawy części zamienne z sieci dystrybucji producenta bez logo producenta pojazdu tj. części (...).

Mając na uwadze powyższe okoliczności powództwo podlegało uwzględnieniu w całości na podstawie art. 822 k.c. w związku z art. 481 par. 1 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu obciążając tymi kosztami w całości stronę pozwaną jako przegrywającą ten spór. Na koszty procesu składają się kwota 309 zł tytułem wpisu od pozwu, 17 zł. tytułem opłaty od pełnomocnictwa, kwota 1800 zł. tytułem wynagrodzenia radcy prawnego,

kwota 842,14 zł tytułem kosztów opinii biegłego oraz kwota 32,39 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za udział w sprawie.